

zou geen tweede vrouw naast haar gesteld hebben. En de tweede vrouw zou hij evenmin in zijn tent hebben gebracht, als hij haar waarlijk had liefgehad. Beide vrouwen heeft hij door zijn dubbel huwelijk beleedigd.

Ja, zeker, er zijn later andere mannen geweest, die óók meerdere vrouwen hebben genomen. En we weten van een Jakob, die Rachel toch liefhad, ook al liet Lea hem onverschillig.

Maar vergeten we niet, dat eerst langzamerhand deze zonde zóó is ingekankerd, dat het geweten niet meer sprak en dat de vrouwen er geen beleediging in zagen, de liefde van hun heer en meester met een andere te deelen.

Ada en Zilla stonden nog niet zoover van de schepping af. Zij wisten, dat ze tegen den wil des Heeren gingen. En zij moeten nog gevoeld hebben, dat de liefde van Lamech voor hen een beleediging was.

Wij weten niet waarom zij er in hebben toegestemd zijn vrouw te worden, maar wij weten wel, dat de overtreding van 's Heeren gebod hen geen zegen gebracht heeft.

Want Lamech is de geweldenaar. Hij is zichzelf het naast. Hij is heer en meester. Alles moet zich naar hem voegen. Hij duldt niemand naast zich. Hij steunt op zijn zwaard. En ook Ada en Zilla hebben te gehoorzamen, als de meester beveelt. En wie zou hem in zijn bruuw geweld tegenhouden? Hij is vrij, om te doen wat hij wil. Vrij waant hij zich van God. Vrij van elke wet. Vrij, om elke gewelddaad te volbrengen.

Arme Ada en Zilla. Daar staan ze voor een mislukt huwelijksleven. En, vergeet niet, ze zijn vrouw geweest. Ook zij hadden behoefte aan teerheid en liefde. Ook zij hebben verlangd naar een eereplaats in het huis van hun man.

Maar ruw klinkt het hun toe: „Ada en Zilla! hoort mijne stem; gij vrouwen Lamechs! neemt ter oore mijne rede”. En sidderend luisteren ze naar het lied van het zwaard.

* * *

Zóó gaat het, als de „vrije” mensch ingaat tegen het gebod Gods. Ach, dan is hij niet vrij. Zijn vrijheid waarop hij zoo prat gaat, is gebondenheid. Hij is een slaaf van de zonde. Een slaaf van zijn booze lusten. Een slaaf van den booze en.... de booze is een harde meester.

Zie, hoe het ook gaat met de vrouw, die niet rekt met God en Zijn Woord. Zij daalt 't zij ze het wil of niet af van de plaats der eere, die God haar gaf in te nemen.

Zie het aan Ada en Zilla, die luisteren moeten naar het lied van het zwaard. Zie het ook in onzen

tijd. De vrouw wilde vrij zijn. Ze wilde met den man gelijke rechten hebben. Ze heeft daarvoor gestreden, jaren lang. Is ze er gelukkiger door geworden? Kwam het huwelijksleven daardoor het ideaal meer nabij? Werd het beter met de opvoeding van de kinderen? En is de vrouw gerezen in de achting van den man?

Maar er is meer.

De man heeft, op het voetspoor van Lamech, zich zelf maar al te vaak beschouwd als de heer en meester. Zijn wil was wet. De vrouw had te gehoorzamen en te buigen. En hij was de geweldenaar, die bevelen kon. Zie, zoo vaak een man in zijn huis is opgetreden als despoot, is het lied van Lamech weer gehoord geworden. En dan is er weer een huwelijksleven verwoest. Dan heeft weer een vrouw tranen geschreid, zij het dan ook in stilte, omdat haar heer en meester geen tranen wilde zien.

Het had zooveel anders kunnen zijn in Lamechs tent. En het kon ook in onze dagen zooveel anders wezen. Als maar de Goddelijke bedoeling van het huwelijk werd verstaan.

Adam leefde in het Paradijs en de dieren kwamen tot hem, twee bij twee. Maar hijzelf vond geen hulpe die als tegenover hem was.

Toen gaf God hem in Zijn goedheid een vrouw. Als Adam ontwaakt, staat Eva daar. En het Goddelijk bevel klinkt: Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten, en zijne vrouw aankleven, en ze zullen tot één vleesch zijn.

Dat is het huwelijk, zooals God het heeft bedoeld.

De vrouw was mens ch, zoo goed als de man. Een redelijk en zedelijk wezen. En daarom is de vrouw, de hulpe als tegenover den man, geen blind werktuig, dat te gehoorzamen heeft aan de hand van den meester. De vrouw is zijn hulpe. Zij is, als redelijk wezen, hem tot hulpe met haar verstand en zij is, als zedelijk wezen, hem tot hulpe in de onderhouding van Gods wet.

De man verlaat vader en moeder voor haar. En hij vormt met zijn vrouw een nieuwe eenheid, die straks belichaamd wordt in het kind. Kan er dan tweedracht in het ééne lichaam heerschen? Kan de hand zich verzetten tegen den voet? En is het niet zoo, dat hoofd en hart in volkomen harmonie moeten werken?

God heeft het huwelijk heerlijk gemaakt. En wee de Lamechs, wee ook de Ada's en Zilla's, die 't beter willen weten. Die de huwelijksband verscheuren. Die het, te laat, ontdekken, dat zij, juist waar ze vrij wilden zijn, gebonden werden met banden van zonde en ellende.

't Lied van het zwaard mag in het huwelijk niet gehoord worden. Maar daarom is het noodig, dat